

Slunce vycházející v plné síle

Tomáš Korčák

Víru je potřeba budovat. Hotová víra si skutečně vezme od Pána to, co nám na kříži vydobyl a přinese to do našeho viditelného světa. Víra je neviditelná ruka, kterou bereme od Pána to, co on nám dává. Je to již hotové a pro nás připravené. Nemusíme Boha přemlouvat, aby nám dal něco, co nám dát nechce. Modlíme se podle jeho vůle. Chceme nejprve zjistit jaká je jeho vůle a co všechno pro nás připravil. Bible o tom mluví velice jasně a jednoznačně. Naopak lidské náboženství je nejednoznačné a celé zamlžené. Bible říká, že Bůh chce napravit život a uzdravit každého člověka. V Písmu byl jeden člověk, který pochyboval, jestli ho Bůh chce uzdravit a Ježíš mu jasně říká: „Ano, chci! Buď uzdraven!“ (viz Mt 8,3)

Víra roste a má být posilována. Chci vám předložit určitý biblický obraz, který souvisí s růstem víry. Je to vycházející slunce. Jistě jste nikdy neviděli slunce rychle vylétnout nad horizont. Slunce každého dne vychází pokojně pomalu a postupně. Ale my chceme všechno rychle a hned: „Kde je již to poledne?“

Rozednění skrze Boží slovo

Pán chce dát rozednění do tvého života skrze své Slovo. Petr říká: **A máme ještě pevnější prorocké slovo. Dobře činíte, že se ho držíte jako světla, které svítí v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka nevzejde ve vašich srdcích.** (2Pt 1,19) Toto rozednění však přichází postupně. Je zde krásný popis, jak to přichází.

Máme pevné prorocké Slovo. Máme ho v Písmu. Nebe i země pomínou, ale toto Slovo nepomine. Nenajdeš nic pevnějšího. **Dobře činíte, že se ho držíte jako světla, které svítí v temném místě.** Procházíte nějakou temnotou? Písmo nás vybízí, abychom se uprostřed temnot drželi Božích prorockých slov. Mám Boží slovo v srdci, s Duchem svatým nad ním v modlitbě rozjímám a věnuji mu čas. Přežvykuji ho a jím ho, aby se ve mně stalo součástí mého ducha – celé mé osobnosti.

Dobře činíte, když se v době těžkostí (ale nejen!) držíte Božího slova jako světla. Máte ho ve svém srdci, přemýšlíte nad ním, vyslovujete ho. Nejenom, že ho držíte, ale držíte se ho a visíte na něm. Tato slova Božích zaslíbení držíme **dokud...** Když vytrváme, začne se rozednívat. Pak se rozbřeskne den – začne vycházet slunce. Do této doby průlomu se máme Božího slova držet. Slovo je pevné, proto slunce jistě vzejde. Jistě přijde průlom, když se budeme pevně a vytrvale držet Pánova slova. Pán odpoví.

Nejprve vzejde v našich srdcích jitřenka. Jitřenka (astronomicky Venuše) je největší objekt na ranní obloze. Ještě přímo nevychází slunce, ale již vyšla jitřenka, která zaručuje, že jistě již brzy přijde rozednění. Tyto zkušenosti víry nám Bůh chce dávat. Když držíme jeho Slovo, pak najednou uprostřed těžkostí přichází do našeho nitra

světlo a vychází jitřenka. Ještě nemáme to viditelné vyjádření našich prosb nebo Božích zaslíbení, ale ve svém nitru to již máme! S velikou jistotou to již držíme! Ještě to nevidí vaše přirozené oči, ale vy víte, že to již máte! Pak již jen děkujete a chválíte svého Pána.

Nemusím sám sebe přesvědčovat, že to již mám. Je to pokojná jistota. Vyšla pokojně jako ta jitřenka a uvidí také s pokojnou jistotou vyjít i slunce. Slunce ještě nevyšlo, ale já již mám jitřenku! Brzy již vzejde slunce! Písmo říká, že to je skrze vytrvalou práci se Slovem, dokud... Nevzdáme to, dokud nepřijde průlom a viditelné naplnění Božího zaslíbení.

Setník, který přišel za Ježíšem s prosbou o uzdravení svého služebníka, říká: „Pane, nemusíš ke mně ani chodit, stačí mi jenom tvoje Slovo! Jedno Slovo a to mi stačí!“ (viz Mt 8,8) Pán mu řekl: „Jdi, a staň se ti, jak jsi uvěřil!“ Setníkovi vzešla jitřenka v srdci. Ještě neviděl slunce – ještě neviděl skákat zdravého svého služebníka, za kterého prosil. Ve svém nitru však již měl jitřenku, měl jistotu, že je to hotové – jeho služebník je již uzdraven!

Apoštol Petr ještě pokračuje: **Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášeni Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha.** (2Pt 1,20-21) Tedy máme mnoho pevných zaslíbení, avšak do všech potřebujeme jít s Duchem svatým. „Duchu svatý, dej mi porozumění a uveď mne do tohoto zaslíbení.“ Potřebujeme být vedeni Duchem svatým, nemůžeme ho žádným způsobem zmanipulovat, ale můžeme se mu poddat.

Rozednění skrze důvěrný vztah s Pánem

Dále Písmo říká: **Ale ti, kdo jej milují, budou jako slunce vycházející v plné síle.** (Sd 5,31) Slunce si pokojně vychází. Je v tom klidná síla a Boží převaha. Světlo nás prozařuje, ale také skrze nás září. Milovat Boha znamená mít s ním vřelý a důvěrný vztah. Předtím jsme viděli důraz na vztah k Božímu slovu, teď jsme vyzýváni k důvěrnému vztahu k samotnému Bohu. Milujeme Boha, máme před ním bázeň. Ctíme ho a uctíváme.

Ježíš říká: **Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.** (J 14,15) Bůh nám chce dávat zakoušet svoji lásku a přízeň. Boží dobrota má naplnit celou naši osobnost. Nejde však jen o naše pocity. Boží láska nás vede a motivuje k tomu, abychom Boha následovali a poslouchali. I když máme zlé pocity, procházíme temnotou a s něčím zápasíme, jestliže Boha milujeme, tak ho budeme poslouchat. To je ta pravá láska k Bohu. Pak jsme tím sluncem, které vychází v plné síle. „Miluji tě, Bože, a proto ti budu věrný a půjdu po tvé cestě.“ V tomto důvěrném vztahu s Bohem, navzdory různým zkouškám, roste naše víra. Máme křičet chválu i v těžkých okolnostech: „Důvěřuji ti, Bože, že mne provedeš vším!“

Lidé, kteří milují Boha, jsou jako slunce vycházející v plné síle. To znamená, že procházeli temnotou, kterou ve svůj čas prozářili Božím nadpřirozeným světlem. Roste jejich pozitivní vliv ve společnosti.

Rozednění skrze kroky poslušnosti víry

Další místo z Písma říká: **Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den.** (Př 4,18) Zase zde vidíme postupné rozednívání. Slunce pomalu vychází, nemůžeme nic přeskočit. Můžeme růst zpomalit nebo zastavit, avšak nemáme instantní růst v prášku.

Stezka spravedlivých je vedle držení se Božího slova a lásky k Bohu třetí klíčovou součástí našeho duchovního růstu k průlomům. Učedníci v prvotní církvi byli nazýváni lidmi Cesty. Chodili po Cestě, kterou je samotný Ježíš. Když chodíme v darované Boží spravedlnosti po jeho cestách, pak přichází světlo.

Tvoje víra poroste jako vycházející slunce, když budeš naslouchat Božímu slovu, když budeš rozvíjet důvěrný vztah s Bohem a když budeš dělat po cestě kroky poslušnosti. Každým tvým krokem poslušnosti roste tvoje víra a ty se postupně dostáváš do bodu průlomu, kdy buď přímo vyjde slunce, nebo nejprve vyjde jitřenka a poté za chvíli slunce.

Víra musí být projevna nějakým krokem. Jakub říká: **Tak i víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá. Chceš však poznat, ó prázdný človče, že víra bez skutků je neúčinná? Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.** (Jk 2,17.20.26) Viděli jste někdy mrtvého člověka? Tak vypadá víra bez skutků. Člověk, který vyznává víru, ale ta ho nevede ke konkrétním činům, je prázdný, dutý, bez obsahu.

Víra je podobna hořčičnému zrnku. Tedy stačí víra hořčičného zrnka, které pak roste v mohutnou rostlinu. Je to drobné semeno, které Pán do tebe zaseje a to postupně roste, pokud je v dobré půdě. Tou půdou je naše srdce, které stojí na jeho zaslíbeních, miluje Boha a které dělá kroky poslušnosti.

Otrávená „bramboračka“

Petr Dvořák

„Vraž do toho...“ Těmito slovy začínají tradiční české kuchařské recepty z pera Magdaleny Dobromily Rettigové. Pro tento článek mě však neinspirovala paní Dobromila, ale prorok Elíša a jeho tým. Pojd'me se tedy podívat na přípravu „prorocké polévky“.

V celé Bibli můžeme pozorovat, jak Bůh odpovídá na potřeby člověka. Používá k tomu svůj pozemský personál, vedený služebnostmi. Jedním z příkladů je prorok Elíša. V době, kdy pomáhal Elijášovi, byl konfrontován s obrovskou nouzí a potřebami svého národa. To v něm vyvolalo neodbytnou touhu po větším pomazání: **At' je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!** (2K 2,9)

Dostal ho a plně nasadil ve službě, do které byl povolán. V jeho příbězích můžeme pozorovat, jak jako prorok a vedoucí týmu, přinášel odpovědi na potřeby lidí kolem sebe. Jednou z nich byl hlad v zemi, který zasáhl i jeho učedníky. Eliša, skrze své pomazání, přináší řešení.

Jednou, když byl v zemi hlad, vrátil se Eliša do Gilgálu. Proročtí žáci seděli před ním. Tu řekl svému mládenci: "Přistav velký hrnec a uvař prorockým žákům polévku." Jeden z žáků vyšel na pole nasbírat zeliny. Našel polní popínavou rostlinu a sesbíral z ní plný šat polních tykví. I přišel a rozkrájel to do hrnce na polévku, aniž to kdo znal. Pak to nalili těm mužům k jídlu. Když trochu polévky snědli, vzkřikl: "V hrnci je smrt, muži Boží!" A neodvážili se jíst. Eliša řekl: "Dejte sem mouku." Nasypal ji do hrnce a řekl: "Nalévej lidu." I jedli a v hrnci už nic zlého nebylo. (2Kr 4,38-41)

Tento příběh je, stejně jako ostatní pasáže Starého zákona zapsán *pro naše poučení, abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději* (Ř 15,4). Eliša odpovídá na fyzický hlad národa i svých učedníků a nechal uvařit opravdovou polévku. Nám to ilustruje přípravu duchovní stravy pro hladový národ, církev, respektive místní sbor. Vidíme zde tento princip: Je zde problém a vedoucí se chopí iniciativy. Zapojuje svůj tým a vydává jasné instrukce a pověření. **Kdo, co a jak** má udělat. *Tu řekl svému mládenci: Přistav velký hrnec a uvař prorockým žákům polévku.* (2Kr 4,38) Vedoucí určuje zdravý jídelníček, vedoucí dává pokyny, vedoucí pověřuje, vedoucí otevírá svoje zdroje. Vše je jasně vysloveno a určeno: kdo, v čem, co a pro koho má uvařit.

Všechno se zdá být v naprostém pořádku - dokud se do věci nevložil jakýsi nepovolaný horlivec. Slyšel o připravovaném projektu a začal jednat. Je zde spousta sloves, tedy spousta aktivity: Vyšel, nasbíral, nakrájel. Velmi sebejisté, suverénní jednání. Samozřejmě to myslel dobře, ne? Chtěl přece pomoci. Komu – týmu nebo svému egu? Jsem přesvědčen o tom, že to v jádru nebyl zlý člověk a nechtěl škodit ani nikomu ublížit. Jenže ublížil celému společenství. Proč? Za jeho jednáním je několik, jak uvidíme, smrtelně nebezpečných postojů.

Byl veden svými pocity, měl hlad. V zemi byla doba hladu a šílený hlad ovládl jeho rozum, schopnost úsudku i jednání. Vedení pocity je velmi nebezpečné, ale v naší době i kultuře to je častý jev. Lidé jsou záměrně (mimo jiné pomocí reklamy, klipů a podobně) vedeni k tomu, aby přemýšleli v dojmech a ne v pojmech. Rozhoduje to, jaký okamžitý pocit mi to přinese, jak jsou uspokojeny mé pocity. Do extrému je to dotaženo u narkomanů. Jde o okamžité ukojení hladu po droze, za jakoukoli cenu...

Život jednotlivce, rodiny, sboru ale nemůže být postaven na pocitech, protože ty jsou příliš závislé na vnějších okolnostech. Bible nás nevyzývá k potlačení pocitů. Naopak, jsme stvořeni k Božímu obrazu i s citovou složkou naší duše. Jen se nesmějí stát vedoucí složkou naší osoby a nesmějí nás ovládat. Proto nás Pavel vyzývá: **Duchem chod'te a žádost těla nedokonáte.** (Ga 5,16)

Překročil hranice pomazání. Nevíme, jakou měl službu nebo pozici v týmu. Je ale jasné, že vařením polévky nebyl pověřen. U lékařů jsem vyzoroval určitý postoj. Drží se hranic „svého pomazání“ (v případě lékařů své odbornosti) a nevyjadřují se k

tomu, co je přesahuje. Použijí například frázi „nejsem chirurg“. Posláním patera služebností podle Efezským 4 je mimo jiné pomoci připravit (v Kralickém překladu spořádat) církve ke službě (Ef 4,17). Tedy pomoci každému údu těla k tomu, aby zaujal své místo podle svého pomazání a obdarování. V řeckém textu je na tomto místě stejný výraz, jako se používal v ortopedii pro repozici vymknutého kloubu nebo zlomeniny. Zákrok hodně bolí, ale údu, který se dostal mimo svoji pozici, a tím i celému tělu, to pomůže k plnému rozvinutí funkčnosti a obdarování. Mimochodem vykloubený úd - tedy i člen sboru - který se tlačí mimo oblast svého obdarování a svoje místo, také pěkně bolí. Bolest vnímá jak dotyčný úd, tak i podstatná část těla, minimálně vedoucí.

Jednal nezodpovědně. Přinesl to, co neznal ani on sám, ani nikdo jiný. Čerpal z jiných, neznámých zdrojů. Hartwig Henkel popisuje houbaře, který jde do lesa a na varování odpovídá: „Já na jedovaté houby nevěřím. A i kdyby byly, tak se nedostanou do mého košíku.“ V dětství jsem se setkal s nebezpečnou pověrou, že jedovaté houby pálí. Kéž by. V nemocnicích mají obrázky hub bez popisu. V případě otravy houbami vyžadují, aby houbař (pokud ještě komunikuje) ukázal, co jedl – ne aby vyprávěl, co si myslí, že jedl. Zrádnost naší nejjedovatější houby, muchomůrky zelené, spočívá v tom, že příznaky otravy se projeví po dvou dnech. Jenže v tu dobu má neopatrný houbař zničená játra a ... umírá.

Čteme, že vyšel na pole. Opustil bezpečnou zónu města, stráženu hradbami, strážci (= přímluvci) a staršími a sám ničím nevyzbrojen se vydal do otevřené krajiny. V ní nasbírá vše, co mu přijde pod ruku a nadšeně to přináší zpět do města a do společenství. Dokonce toho nasbíral plný šat. Neznal to, ale přinesl toho tolik, co jen mohl pobrat. Vrchol nezodpovědnosti.

Jednal nezávisle (některé překlady uvádějí: dal to do hrnce, aniž to někdo věděl). Chyběla mu vykazatelnost. Komu jsi vykazatelný? To, čím jsem ovlivněn, má dopad na rodinu, skupinku, společenství, sbor. Patrně měl problémy s autoritou a neuvědomoval si vzájemnou závislost členů týmu. Možná hledal prostor pro seberealizaci. Zdálo se mu, že se s tou polívkou nějak párají a chtěl to vzít pořádně do ruky. Možná měl problém s iniciativou vedoucího – „na všech je přece pomazání, všichni to dokážou, udělám to, jak chci“. Je za tím pýcha – jen já vím, jak na to. Kolikrát přicházejí do sborů lidé, kteří přesně vědí, jak to je a jak se to má dělat. Přicházejí s posláním doplňovat a vyvažovat vedoucí. Vytoužené kariéry říkají honosně služba.

Zajímavé je porovnání různých překladů. Původní hebrejský text mluví jen o tom, že to nikdo *nevěděl* nebo *neznal*. Nabízí to dvě, překladateli využívané, možnosti překladu:

1. Nikdo to nevěděl. Prorocký žák pak jednal pokoutně. **2. Nikdo to neznal.** Tak nebo tak, vzbuzuje to otázky: **Ví někdo o tom, s čím zápasíš? Ví někdo co a odkud přinášíš do těla? Proč je možné nakrátjet do společného hrnce to, co nikdo nezná?** Někteří si možná všimli, že něco není v pořádku, že je to nebezpečné, ale mlčeli.

Poučením je, že důsledkem tělesné horlivosti a s přispěním „slušné mlčící většiny“ přišla do těla smrt. Jak je to zoufale podobné situaci světa i církve. Autorita má jediné právo a to právo mlčet. Do té doby, než začne bolet břicho. Pak Kristovo tělo, podobně jako malý capart, volá maminku, vlastně vedoucího, který je přece povinen okamžitě přiskočit a pofoukat bebíčko. **Když trochu polévky snědli, vzkřikli: "V hrnci je smrt, muži Boží!" A neodvážili se jíst.** (2Kr 4,40) Ti, kdo solidárně nebo lhotejně mlčeli, najednou v úžasné jednotě volají: „Honem muži Boží, kde jsi, co s tím uděláš?“

A díky Boží milosti, služebnosti přinášejí řešení. Jenže řešením je mouka. Tedy úplně odlišný postoj od postojů, které vyvolaly krizi ve formě hromadné otravy společnosti učedníků. Tím řešením je mouka - místo jednotlivých nedospělých, dětinských nebo pubertálních zrn, která hledají uspokojení pocitů, touží po seberealizaci, střeží si svoje ego a při tom jsou zmítaná vlnami a závany větru kdejakého učení (srov. Ef 4,14). Mouka jsou zrna, která prošla mlýnkem a jsou připravena se stát posilující a zdravou polévkou (v našem případě ječným chlebem). Cesta k ní vede skrze mlýnek.

Tento příběh se udál už dávno, ale je to přesně podle ducha dnešní doby. Protože tomuto duchu musíme odporovat opačnými slovy, postoji a jednáním, položme si několik otázek:

- **Pohybují se v chráněném městě nebo venku na otevřeném poli?**
- **Z jakých zdrojů čerpám, jaké zeliny sbírám, co čtu, čemu naslouchám, jakým vlivům jsem otevřen?**
- **Co mi přinášejí vztahy, které udržuji a jak mě ovlivňují?** (viz 1K 15,33)
- **Co následně vnáším do svého smluvního společenství?**
- **Vím, kdo jsem, jaká je moje identita? Jsem na svém místě v těle? Přijal jsem ho a ztotožnil se s ním?**

Celý příběh není napsán pro naše odsouzení, ale pro naši naději (Ř 15,4). Je to úžasné pozvání: Pojd' společně s námi vařit polévku pro sbor Juda, Podřipsko i tento národ. Jen do toho prosím nevrázej neznámé zeliny. Jinak z toho vznikne v lepším případě nepoživatelný dort pejska a kočičky pana Čapka, v horším případě smrtící směs pro místní sbor.

Dobré lidské úmysly

Tomáš Korčák

V noci (16.3.2009) jsem měl sen, ve kterém jsem viděl sebe uprostřed ohrady, okolo které běhal velký zlý pes. Plot byl z pevných prken, avšak na jednom místě byl místo prken pečlivě vypleten pruty. Pes se prodral právě tímto pletením dovnitř. Přiskočil jsem k němu, rukama chytil za krk a na zemi usmrtil. Napadla mne přitom hned otázka: Kde jsem vzal na to sílu? A je to vůbec možné takovýmto způsobem usmrtil psa? Právě jsem se probouzel a hlavou mi znělo slovo: **Vizte psy, vizte zlé dělníky, vizte roztržku.** (F 3,2)

Druhou noc jsem se probudil a náhodně pročítal The Morning Star s článkem Ricka Joynera: *Nejmocnější instituce na světě (TMS 3/2008)*. Modlil jsem se a začínal

rozumět svému snu. Plot ochrany okolo Božího lidu je z Božského materiálu, který nemůžeme ničím nahradit. Věřím, že mi Bůh dal název toho vypleteného místa plotu a tím je: *dobré lidské úmysly*.

Musíme si dát pozor na falešné bratry, kteří z nás chtějí jen vysát energii a čas a přitom se vůbec nechtějí měnit. Musíme si dát pozor na dobré skutky a dobré nápady, ke kterým nás vůbec Pán nevede a které vypůsobí, že neděláme to, co od nás Bůh chce. Musíme si dát pozor na falešný lidský soucit, který není spojen s moudrostí a pravdou. Všechny tyto dobré úmysly nevycházejí z pokorného vztahu s Bohem, ale z naší pyšné tělesnosti, která se ve své nezávislosti považuje za moudřejší a milostivější než samotný Bůh. Pokud máme co dočinění se psy, kteří nesou zlé ovoce a působí roztržky, přemůžeme je v Boží nadpřirozené síle. Zvláště vedoucí mají na místě své autority konfrontovat takováto pohoršení a používat pouze materiál, který pochází od Hospodina. Dobré lidské úmysly jsou vstupní branou pro nepřítele (psy) a nikdy nemohou nahradit Boží vedení a jednání v pravdě.

Studnice lásky k Pravdě

Tomáš Korčák, *Betlémská kaple 31.5.2009*

Betlémská kaple má úžasný duchovní náboj a symbolický význam. Byla postavena speciálně pro kázání Božího slova a právě víra v pravdu Božího slova na tomto místě uvolnila probuzení, které změnilo a ovlivnilo naše dějiny.

Malí i velcí, magistři i kluci byli lační po Pravdě a byli i ochotni pro pravdu Božího slova trpět. Jan Hus je pro nás mocným příkladem osoby proměněné pravdou Božího slova. Za to, čemu věřil, zaplatil i životem. Tato radikalita je i pro dnešní dobu naprosto klíčová. Co je pro nás hodnotné? Pro co chceme žít a pro co jsme ochotni i zemřít?

Kéž nám zní v uších Husova výzva: *!Protož, věrný křest'ane, hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti; neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od d'ábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné, jenž jest odloučení věčné od milosti Boží...* [1]

Tři mládenci Martin, Stašek a Jan, kteří mají v Betlémské kapli pamětní desku, byli prvními mučedníky pro Husovo učení. Říkali, že odpustky jsou pouhý podvod. Král Václav IV. a páni radní si to nechtěli s Římem rozházet, proto vydali příkazy, na jejichž základě byli tito tři mládenci zajati a veřejně popraveni. Když biřic zvolal: „Kdoby se téhož dopustil, téhož se mu stane!“, mnozí se dali zajmout se slovy, že téhož budou činit a pro to trpěti hotovi jsou. V Betlémské kapli byli pak tři mládenci Janem Husem pohřbeni. Tato událost vyvolala mezi lidmi vlnu veliké směléosti, takže z obav před nepokojí konšelé všechny zajaté pro pravdu propustili. [2]

Láska k pravdě se stala charakteristickým rysem České reformace. Samotný papež Pius II. napsal po své návštěvě Čech, že mnoho českých venkovských žen zná Bibli lépe než jakýkoli italský kněz. [3] Po Bílé hoře napsal poslední biskup Jednoty bratrské Jan Ámos Komenský: *„A toto všechno ti, lidé český, odkazuji a odevzdávám,*

zejména: nejprve lásku k Boží čisté pravdě, kterou nám před jinými národy začal Pán ukazovat službou Mistra Jana Husa. On ji zpečetil svou krví se svým pomocníkem (Jeronýmem Pražským) i jinými mnohými věrnými Čechy. Antikrist tě od ní odvedl tehdy svými chytrostmi na sněmu Basilejském a nyní válečnou ukrutnou mocí. Já se svými syny, kteří chtěli jít za světlem, jsem se jí až dosud hleděl přidržovat, je to tvé dědictví tobě dané před jinými národy, milá vlasti! Ujmi se zase svého práva jako svého, když ti Pán prokáže milosrdenství a své pravdě navrátí průchod Pán, tvůj slitovník.“ [4] Lásky k Pravdě je naše dědictví, které Bůh dal našemu národu.

Apoštol Jan, který měl veliké zjevení Boží agapé lásky říká s velkým důrazem: **Nemám větší radost, než když slyším, že mé děti chodí v pravdě.** (3J 1,4)

Apoštol Pavel říká, že ďábelské antikristovské oklamání přijde do životů těch, kteří nepřijali lásku k Pravdě. **Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vši mocí, znamením a zázraky lži a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku Pravdy <nebo: lásku k Pravdě>, aby byli zachráněni. Proto na ně Bůh posílá mocné působení bludu, aby uvěřili lži a aby všichni, kdo neuvěřili Pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti, byli tak odsouzeni. My pak jsme zavázáni, bratři milovaní od Pána, stále za vás vzdávat díky Bohu, že si vás vybral jako prvotinu k záchraně v posvěcení ducha a víře v pravdu.** (2Te 2,9-13) Všimněte si, že lásku k Pravdě musíme přijmout, to znamená, že nám není vlastní. Stará padlá přirozenost nemiluje Pravdu. Jenom láska k Pravdě nás ochrání před bludy, jak i Ježíš řekl saduceům: **Bloudíte, protože neznáte Písma ani Boží moc.** (Mt 22,29)

Co to tedy je podle Písma Pravda?

- **Kristus** (J 14,6: **Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.**)
- **Boží slovo** (J 17,17: **Tvé slovo je pravda.**)
- **Duch svatý** (1J 5,6: **Duch je pravda.** Též: *Duch pravdy* v J 14,17; 15,26; 16,13)
- Apoštol Pavel dále mluví o pravdě ve smyslu naší **upřímnosti** (1K 5,8: **Slavme tedy svátek ne se starým kvasem, ani s kvasem špatnosti a zloby, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.**)

Pravda je Osoba – je to náš Bůh, který ve svém Slovu skrze Ducha svatého určuje, co je pravda a co je lež. Když máme upřímný důvěrný vztah s Bohem, stáváme se pravdivými.

Před nějakou dobou jsem byl u očního lékaře. Jaký údiv ve mně vyvolalo ostré vidění napsů poté, co jsem si nasadil speciální brýle na určení dioptrií. Potřebujeme ostré vidění a k tomu slouží v církvi zvláště služba apoštolů, proroků a učitelů.

Alan Vincent popisuje jako první útok nepřítele na Boží lid útok na způsob myšlení: *„Existuje způsob myšlení nazývaný teze a antiteze. Historicky to je filozofie židovsko-křesťanského světa. V podstatě říká, že existuje správné, a je-li to správné správné, musí existovat i špatné. Vše, co není správné, je špatné. Jinými slovy,*

existuje černé a bílé. Existuje pravda a vše, co není pravda, je lež. Existují absolutní kategorie dobra a zla. Je-li něco špatné pro jednoho člověka, je to špatné pro všechny. Toto se nazývá myšlení teze a antiteze.

Tento způsob myšlení přijímá jako fakt, že existuje absolutní pravda, a to, co není pravda, je nutně lež. Takto jsme byli zvyklí uvažovat. Byla to součást Božího daru naší kultury, ale na konci století to noví myslitelé odmítli. Začalo to ve Francii a přes Německo to přišlo do Ameriky. Každá světská vzdělávací instituce dnes používá jiný způsob myšlení. Nazývá se syntetické myšlení a znamená to, že je třeba naslouchat každému, kdo má o nějaké věci rozumně upřímný názor. Pravda je směsice všech těchto rozdílných názorů. Nejsou již tedy žádné absolutní pravdy. Nemůžeš říci, že toto je správné a tamto je špatné, protože to není intelektuálně uspokojivé. Víš, co mám na mysli?

Máš-li jakékoli vzdělání, potom ses s tímto způsobem myšlení setkal. Děkuji Bohu, protože když mě zachránil, vysvobodil mě ze syntetického myšlení a začal jsem přemýšlet způsobem teze a antiteze. Jestliže Bůh řekl, že je něco pravda, je to tak. Jestliže to neřekl, potom to tak není. Je-li Ježíš cesta, potom neexistuje žádná jiná cesta. Neznamená to, že opouštím svůj intelekt, ale poprvé v životě přemýšlím přímo. Celkově však k invazi došlo, a máš-li o něčem konečné mínění, jsi považován za blázná. Jedním z důsledků je absence vedení. Nemáš-li jasný názor, nemáš proč žít nebo zemřít. Proto máme krizi vůdcovství. Zaregistroval jsi to?

Další útok pak je veden na důvěryhodnost Písma. Jakmile lidé uvažují synteticky, je pro ně snadné zpochybňovat Písmo. Jakmile je přiměješ zpochybňovat Písmo, můžeš tam podstrčit jakýkoli nesmysl budeš chtít. Můžeš křesťanství změnit k nepoznání. Můžeš do něj vnést všechny možné „-ismy“, až je nakonec uctívání Satana přijatelné jako cokoliv jiného.“ [5]

Asi před dvěma měsíci jsem byl zde v Betlémské kapli, modlil se za toto shromáždění a hledal Boha, co mi chce říci. Velmi jasně mi celou dobu zněla otázka Pána Ježíše: **Jestliže sůl ztratí chuť, čím bude osolena?** (Mt 5,13)

Mlha, mrákota, otupělost (viz Iz 29,9-14; Ř 11,8) a rozostření přichází především skrze kompromisy vůči pravdě. Potřebujeme vyměnit humanistické myšlení, kde centrem a měřítkem všech hodnot je člověk, za Kristocentrické myšlení, kde centrem našich životů je Kristus a měřítkem všech hodnot Boží slovo. Například Husovy teze o šesti bludích (které jsou vypsány na zdi Betlémské kaple) jsou provokativní i v dnešní době. My však pravdu oslabíme skrze kompromisní ekumenismus, ve kterém se cílem a středem stává jednota a ne Ježíš, který má jméno Slovo Boží (viz Zj 19,13).

Boží láska agapé je vždy spojená s pravdou, není to humanistický pocit „lásky“. Církvím v Galatské oblasti, které byly skrze tělesnost a zákonictví očarovány, aby nedůvěřovaly pravdě a neměly ve svém středu živého Krista jako Pána, říká apoštol Pavel: **Takže jsem se stal vaším nepřítelem, když vám říkám pravdu?** (Ga 4,16) A na jiném místě vyzývá křesťany, **aby byli pravdiví v lásce** (Ef 4,15).

Chci nyní záměrně některé otázky vyhrotit. Proč ve 30. letech minulého století většina Němců šla za Hitlerem? A proč u nás po válce vyhráli komunisté a většina obyvatelstva je volila. Účast v 7 volbách v letech 1954 – 1986 byla vždy téměř 100% [6]. Proč například v politickém procesu s Miladou Horákovou v roce 1950 statisíce Čechů podepisovalo petice, kde pro ni žádalo trest smrti? Musíme z toho činit pokání!

Nedávno jsem četl autobiografické zápisky Rudolfa Hösse, který byl velitelem vyhlazovacího tábora v Osvětimi a měl na svědomí asi milion zavražděných, převážně Židů. Po válce byl zatčen a ve vězení důsledně popsal svůj životní příběh. Poté byl za své zločiny v Osvětimi popraven. Nejvíce mne oslovilo, že žádnou zálibu v násilí neměl a zvláště na počátku působení v SS mu některá násilná jednání nesesedla. Byl to však strach z lidí, strach ze ztrát výhod a postavení, strach z konfliktů, který ho vedl do potlačování svědomí. Kdyby se na počátku vzepřel, stal by se z něho obyčejný pěšák poslaný na frontu. Ztratil by přátele, kteří mu dávali přece takový pocit sounáležitosti a bezpečí. Po cestě, která začala drobnými kompromisy, se na konci stává jednou z hlavních součástí ďábelského stroje, který vyvraždil šest milionů Židů. [7]

Židovský psycholog Viktor E. Frankl, který jako vězeň prošel koncentračním táborem v Osvětimi a prožil jeho hrůzy, kladl veliký důraz na smysl a zodpovědnost správně se rozhodovat v jakékoliv situaci. Po válce velmi odmítal kolektivní vinu a při jednom proslovu prohlásil, že v určitém *smyslu je holokaustu schopen v zásadě každý národ.* [8]

Jestli chceš „pohodu, klídek a tabáček“, tak jdi cestou kompromisů vůči Pravdě a potlačování svého svědomí. Pokud však chceš, aby přišlo Boží království, pak přijmi lásku k Pravdě!

V tomto světě musíme někdy jít proti proudu – a proti strachu a pohodlnosti. Zástupy jednou křičí „Hosanna!“ a za chvíli „Ukřižuj!“ Strach z člověka je naprosto nepřijatelný pro Kristova učedníka. Apoštol Pavel řekl: **Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.** (Ga 1,10) Dokážu si velmi lehce představit, jak davy půjdou za Antikristem a mezi nimi bude i množství zbabělých a pohodlných křesťanů (a to dokonce i z našich evangelikálních a charismatických církví). Společným rysem těchto lidí bude, že nepřijali lásku k Pravdě.

Bůh chce v této době obnovovat staré duchovní studnice, které byly zasypány nebo znečištěny. Příkladem je nám v tom Izák, který obnovoval staré studny, jež vykopal jeho otec Abraham. *Izák se nenechal odradit odporem nepřátel a znovu kopal studně, které pojmenoval stejně jako jeho otec. Bůh nás volá, abychom vstupovali do nových věcí, ale také abychom znovu kopali prachem zasypané studny, které vykopal naši otcové. Bůh povolává novou generaci Izáků, kteří skrze víru a vytrvalost obnovují staré Boží zdroje. Vrací nás k tomu, co kázali naši otcové v Pánu a pro co i pokládali své životy. Krev Kristova a krev tisíců mučedníků pro Krista v minulosti naší země je tím, co zde zničí satanovo království. Jsme ochotni v dnešní humanistické a na osobní požitek soustředěné společnosti pro Krista i trpět a nést jeho pohanění?* [9]

V naší zemi je tou největší a nejmocnější duchovní studnou láska k Pravdě. V únoru 2008 jsem měl při modlitbách vidění, jak stojím v Betlémské kapli a mluvím k duchovní Studnici lásky k Pravdě. Nyní toto vidění můžeme naplnit. Je to velmi symbolické – na místě nekompromisního kázání Božího slova je zde skutečná studna, ke které si v Husově době přes den chodili měšťané pro vodu. Věřím, že je zde i duchovní studna v Kristu, která má být znovu obnovena pro tento národ.

Vyznání:

**Bože Otče, přijímám od Tebe lásku k Pravdě.
Ježíši, Tebe a Tvé Slovo budu milovat nade vše.
Duchu svatý, uváděj mne do veškeré pravdy.
Budu upřímný před Bohem i před lidmi.
Budu pravdivý v lásce ke svým bližním.
Budu hledat pravdu,
budu naslouchat pravdě,
budu se učit pravdě,
budu milovat pravdu,
budu říkat pravdu,
budu držet pravdu,
budu bránit pravdu až do smrti.**

[1] Jan Hus, *Výklad viery*, 1412

[2] viz František Palacký, *Dějiny národu českého, kniha XI., rok 1412*

[3] viz David Loula, *České studny, 1. kap., Samuel 2007*

[4] Jan Amos Komenský, *Kšaft umírající matky Jednoty bratrské, oddíl 19*

[5] Alan Vincent, *Pět dimenzí kříže, Nakladatelství KMS 2008, str. 90*

[6] viz: [http://www.czso.cz/csu/2008edicniplan.nsf/t/CD003EAADE/\\$File/422008k03.pdf](http://www.czso.cz/csu/2008edicniplan.nsf/t/CD003EAADE/$File/422008k03.pdf)

[7] viz Rudolf Höss, *Velitelem v Osvětimi, Academia 2006*

[8] Viktor E. Frankl: *A přesto říci životu ano, Karmelitánské nakladatelství 2006, str. 170*

[9] Tomáš Korčák, *Studnice uzdravení, Vydavatelství Juda 2008, str. 26*

Rozhraní duše a ducha

Watchman Nee

Nebot' slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. (Žd 4,12)

Rozlišování duše a ducha má mimořádný význam pro duchovní růst křesťana. Jak by se mohl duchovně rozvíjet a usilovat o duchovní věci, kdyby nedovedl rozeznat ducha od duše? Dokud nepochopí, jaký je mezi nimi rozdíl, bude pokládat duševní projevy za duchovní, zůstane tedy ve své duši a nebude schopen proniknout do oblasti ducha. Slovo Boží na mnoha místech uvádí projevy naší duše i našeho ducha: Zmiňuje se o lidech se zarmoucenou duší a také o lidech se zarmouceným duchem, dále o lidech s radostí v duši a o lidech, kteří se radují ve svém duchu. Proto mnozí z těchto veršů vyvozují, že duše musí být totéž co duch. Pak bychom ovšem také mohli tvrdit: „Ty jíš a já také jím – tedy jsi totéž co já“. Přečtěme si proto ještě jednou verš 4,12 z listu Židům: ***Nebot' slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč;***

proniká až do rozdělení duše a ducha... Z uvedeného verše je zřejmé, že mezi duší a duchem existuje rozhraní, tedy se nejedná o totéž – duše je duše a duch je duch.

Ve druhé kapitole první knihy Mojžíšovy se dozvídáme, jak Bůh na počátku stvořil člověka ze země a vdechl mu v chřípí dech života. Jakmile tento dech přišel do styku s tělem, zrodila se duše. Tato duše je vlastní osobností člověka, „dech života“ je však lidský duch. Ten pochází od Boha. Duch obsahuje bezprostřední vědomí o Bohu, poznává Boží hlas a může být s Bohem v přímém společenství. Když však Adam zhřešil, jeho duch vůči Bohu odumřel a zcela přestal plnit svou úlohu. Adam se dostal svým způsobem pod nadvládu duše, protože již nedovedl rozeznat duši od ducha. Tak tomu bylo i u jeho potomků. Když se však člověk nyní znovu narodí, jeho duch vůči Bohu opět ožije. Duch a duše se vlastně i potom vzájemně prolínají – a to je právě důvodem, proč potřebujeme Slovo Boží, totiž aby v nás ducha od duše znovu oddělilo.

Dvojitý původ: z duše nebo z ducha

I když se duše a duch projevují z vnějšího pohledu stejným způsobem, přesto náleží do naprosto rozdílných oblastí a také mají zcela odlišný původ. Dnes například máš radostnou náladu – pochází tato radost z tvé duše nebo z tvého ducha? Pouze to má určitý význam. Není důležité, zda máš radost, ale odkud tvá radost přichází. Možná jsi smutný – kde leží pramen tvého smutku? V duši nebo ve tvém duchu? Bůh se vždy ptá, z jakého zdroje to pochází. Povšimněme si jednoho příkladu z Písma: Bůh přislíbil Abrahamovi syna v době, kdy byl již velmi starý a měl malou naději, že by ještě mohl mít potomky. Po dlouhém čekání, když se nevyplnil Boží přislíb, dala mu jeho žena radu, aby vešel k Hagar: Narodil se Izmael. Boží přislíb se však měl naplnit teprve o 14 let později: Sára porodila Izáka. Z příslušných kapitol první knihy Mojžíšovy (kapitoly 15, 16, 17 a 21) ještě není zcela zřejmé, co vlastně Izmael představuje. Teprve ve čtvrté kapitole listu Galatským se dozvíme, co tyto dva synové v podstatě znamenají: Ten první, jak zde Pavel říká, se narodil jen z vůle člověka, ale ten druhý podle zaslíbení. Uvědomili jsme si význam tohoto rozdílu? Většinou si myslíme, že již stačí, když se nám vůbec nějaký syn narodí, ale Bůh se ptá, jakým způsobem jsme tohoto syna získali. Nás samotné uspokojuje, když máme syna, ať už je to Izmael nebo Izák; avšak Boha všechno neuspokojí, protože jeho Slovo hovoří o Izmaelovi jako o synovi, který se narodil z vůle člověka, ale o Izákovi říká, že se narodil podle zaslíbení. Izmael je obrazem toho, co křesťan vytváří svým rozumem a vlastními silami, Izák však zosobňuje to, co vytváří Bůh, co pochází z Boha samotného.

Co tedy znamenají výrazy „z vůle člověka“ a „podle zaslíbení“? První z nich vyjadřuje, co jsi učinil sám od sebe, druhý naopak to, co způsobil Bůh. V tom spočívá nejdůležitější rozdíl. „Z vůle člověka“ můžeš jednat naprosto samostatně, zcela nezávisle na Bohu, aniž bys na něj čekal – jednáš tak podle své duše, tedy z lidské vůle. Existuje však ještě jiná možnost: Mohu mluvit, jen když mluví Bůh, pouze když ve mně Bůh působí, jsem schopen něco vykonat – stále na něj musím hledět a očekávat jej, jsem na něm zcela závislý. Toto znamená být duchovní, tedy jednat „podle zaslíbení“. Proto se musíme stále ptát: Vychází nyní má činnost z ducha, či nevychází? To je rozhodující otázka. Často se totiž stává, že podle našich zkušeností jednáme správně, a přesto přitom cítíme, jak nás něco vnitřně odsuzuje – ne proto, že

bychom udělali něco špatně, ale jednoduše proto, že to nedělá Bůh. Podnětem naší činnosti bylo něco jiného, než svatý Duch.

Z člověka nebo z Boha

Ve třetí kapitole prvního listu Korintským hovoří Pavel o stavbě a nazývá ji „dílem každého člověka“. Jak říká, někteří stavějí ze zlata, stříbra a drahých kamenů, jiní naopak ze dřeva, sena a slámy. Jaké jsou rozdíly mezi stavbou ze zlata, stříbra a drahokamů a stavbou ze dřeva, sena a slámy? Zlato, stříbro a drahokamy v Božím slově znamenají to, co pochází od Boha: Zlato představuje slávu Boha, Otce, stříbro znamená dílo spásy, které vykonal Syn, a konečně drahokamy – protože vznikly přeměnou v žáru zemského nitra – představují dílo přeměny a stavby ve svatém Duchu. Stavba ze zlata, stříbra a drahokamů tedy vzniká jen zásluhou věčné slávy Boží, kříže Syna a díla přeměny a stavby svatého Ducha. Co však znamená dřevo, seno a sláma? Dřevo, seno a sláma označují právě to, co pochází ze samotného člověka: Sláva člověka je jako tráva, lidská přirozenost jako dřevo a to, co člověk vykoná, je jako sláma. Zlato, stříbro a drahokamy se nenacházejí na povrchu země, ale v jejím nitru, kdo je chce dobývat, musí za nimi také hluboko pronikat. Dřevo, seno a sláma však rostou na povrchu a lze je získat snadno. To, co se zrodilo a vyrostlo z hlubin nitra, nese příznaky Božího působení; všechno, co se koná „z lidské přirozenosti“, vychází z člověka samotného a je bezcenné. Věci, které lze učinit snadno a zběžně, mívají jen zřídka duchovní hodnotu, většinou je to jen něco vnějšího. Pouze to, co vychází z hlubokého nitra, je duchovně hodnotné. Tento rozdíl musíme mít stále na zřeteli – když kážeme nebo zvěstujeme evangelium a vůbec při všem, co děláme. Někteří lidé musí čekat na Boha, než začnou kázat evangelium, a naplnění důvěrou na něj hledí, dokud v nich všechno nepřipraví, jako kdyby se v jejich nitru tvořil nový život. To, co se potom zrodí, je dílo ze zlata, stříbra a drahých kamenů. Jiní lidé však kážou evangelium, protože jsou chytří, dovedou dobře mluvit a mají výbornou paměť. Proto jim kázání nedělá potíže a mohou projevovat velkou aktivitu. Avšak před Bohem je to všechno jen dřevo, seno a sláma postrádající duchovní hodnotu

Znal jsem jednoho bratra, jehož kázání působilo z vnějšího pohledu velmi dobrým dojmem, a tedy měl důvod k naprosté spokojenosti. Čím déle však kázal, tím větší v sobě cítil prázdnotu. Z vnějšího pohledu se zdálo, že neúnavně hlásá Slovo Boží, ale vnitřně stále více hladověl a žíznil. Po kázání musel před Bohem doznat svůj hřích, že totiž všechno, co říkal, vycházelo pouze z něho samotného. Není tedy důležité, jak dílo vypadá z vnějšího pohledu, ale velmi záleží na tom, kdo je vytvořil. Tento rozdíl nespočívá ve slovech kázání ani v jeho vnějším výsledku, ale spíše ve zdroji, ze kterého vychází. Proto se může stát, že při stejném kázání proneseném dvěma různými lidmi mají posluchači u jednoho z nich pouze pocit, že k nim promlouvá chytrý člověk, ale v tom druhém vidí člověka, který zná Boha. Při setkání s některými lidmi s respektem doznáváme: „Zde je přítomen Bůh.“ U jiných však lze jen konstatovat, že jsou chytří a mají řečnické nadání. Pouze v případě, že ty sám jsi již přišel do styku s Bohem, můžeš k němu přivést i ostatní. Pokud ses však dotýkal jen své vlastní duše, ani ostatní nemohou zažít více, než kontakt s tebou samotným. Tento rozdíl má skutečně rozhodující význam.

Vlastní produkce nebo Boží působení

To, co bylo právě řečeno, se projevuje nejen v oblasti naší služby Bohu, ale i ve všech ostatních sférách každodenního života. Jeden bratr, který navštívil Božího služebníka kvůli jisté záležitosti, měl veliký strach, že bude pokárán; proto vynaložil značné úsilí na to, aby po celou dobu rozhovoru byl pokorný. V jeho chování, slovech – ve všech jeho projevech byla pokora, ale přes veškerou námahu vzbuzoval v naslouchajícím jen útrpnost. Kdo je skutečně pokorný, nemusí se tolik namáhat. Tento bratr svou pokoru pouze předstíral, proto jej tolik vyčerpávala. Všechny jeho projevy sice oplývaly pokorou, a jistá pokora zde ovšem také byla, ale byla to pokora vyumělkovaná, výtvar jeho duše. Když však v člověku vzbudí skutečnou pokoru Bůh – jaký je to rozdíl! Takový člověk je zcela přirozeně pokorný, přitom si to ani neuvědomuje, kdo s ním však přijde do styku, pozná, že zde působil Bůh. Člověk, který používá líčidla, musí stále nahlížet do zrcadla, aby se ubezpečil, že nejsou rozmazaná. Když Mojžíšovi zářil obličej (Ex 34:29), nevěděl o tom. Co v člověku způsobí Bůh, to se na něm pak jednoduše projevuje, a to je duchovní. Co člověk vynáší ze svého nitra sám, to je duševní; a protože na tuto vlastní produkci neustále vynakládá mnoho sil, není divu, že mu připadá mimořádně namáhavé být křesťanem – ještě totiž nezjistil, že se křesťan vůbec nemusí namáhat. Stále se domníváme, že vnějším bezvadným chováním již Boha dostatečně uspokojujeme, ale Bůh se ptá pouze na vnitřní zdroj našeho chování, na jeho původ: je jím Bůh, nebo energie našeho těla? Mnozí lidé – člověk je musí téměř litovat – se například snaží být trpěliví, zatímco jiní, aniž by si to uvědomovali, prostě trpěliví jsou, ale jak musíme s respektem přiznat, jsou trpěliví, protože v nich Bůh vykonal příslušné dílo. Vidíme tedy, že někdy je tím zdrojem člověk a někdy Bůh, a pouze v tom, nikoli ve vnějších projevech, spočívá celý rozdíl.

Lidská povaha není totéž co duch

I když ti uvedené vlastnosti jako např. trpělivost nepůsobí žádnou námahu, ještě to zdaleka nemusí znamenat, že pocházejí z tvého ducha – možná ti připadají tak snadné, protože je máš v povaze. Někteří lidé jsou např. dobromyslní; jednoho dne však náhle poznají, že jejich vrozená dobromyslnost nemá nic společného s dobromyslností, kterou je obdařil Pán. Lidé, kteří cítí přirozenou lásku k ostatním, dříve či později pochopí, že jejich láska se velmi liší od té, kterou dává Pán. A ti, kteří jsou celou svou bytostí pokorní, jednoho dne zjistí, že pokora, kterou v nich vyvolá Pán, je zcela jiná než jejich vlastní, přirozená pokora. Je zřejmé, že vrozenými vlastnostmi lze nahradit odpovídající duchovní vlastnosti s menšími obtížemi, než když je sami vytváříme nebo napodobujeme. A skutečně velmi často zaměňujeme naše vrozené dobré vlastnosti za ty, které v nás Bůh teprve musí vytvořit. Proto bychom si měli stále uvědomovat, že vlastnosti, které pocházejí z nás samotných nebo z naší duše, nemají s Bohem nic společného. Od Boha je pouze to, co vzešlo z našeho ducha. I ten nejmírnější člověk určitě někdy zažije, jak hněv přemáhá vrozenou dobromyslnost. Každý se jednoho dne ocitne v koncích se svou mírností a také trpělivostí každého člověka dosáhne dříve nebo později svých mezí. Tak je tomu v podstatě u všech dobrých vlastností. Avšak síla, kterou nás obdařil Bůh, má zcela odlišný charakter. Není mi dáno, abych svými silami dosáhl toho, co dokáže Pán; a když přece jen něčeho dosáhnu, např. trpělivosti v určité situaci, nejsem já tím trpělivým, ale spíše

Pán, který ve mně působí. Poté se překvapeně ptám, jak je to možné a kdo zde vlastně byl trpělivý. Pak mi nezbyvá, než s chválou a díky Pánu doznat: „Pane, já sám vůbec nejsem trpělivý, ale chválím tě a děkuji ti, protože ty jsi má trpělivost! Ty jsi tím, kdo je ve mně trpělivý!“ Jen to, co způsobuje Pán, pouze to, co přichází z našeho ducha, jen to je duchovní.

Rozlišování duše a ducha

Jak tedy poznáme, co je duševní a co duchovní? Musí nám být zřejmé, že to nikdy jednoduše nezjistíme z vnějších forem projevu, dokonce ani u nás samotných. I kdybych chtěl aspoň sám u sebe rozlišit, zda mé jednání vychází z duše nebo z ducha, a neustále bych se zabýval touto otázkou, stejně mi to nikdy nebude zcela jasné. Takové trvalé sebezpytování a naslouchání vnitřnímu hlasu postrádá duchovní hodnotu, zvláště když to provádíme s mučivou sebeanalýzou. Nejen že to k ničemu nevede, ale přímo to ochromuje náš duchovní život, doslova tím můžeme onemocnět. Musíme pochopit, že takovými otázkami, zkoumáním a analýzou nikdy nepronikneme k duchovním věcem a neuvidíme je ve správném světle. Skutečné vidění spíše samo pochází z Božího osvětlení. Když přijmeme Boží světlo, všechno náhle spatříme. Proto bychom se neměli déle trápit otázkami, zda je naše konání duchovní nebo dušení, ale jednoduše prosme Boha, aby do nás skutečně vstoupilo jeho Slovo a osvítilo nás. Toto Slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; tak ostré, že proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku. Jakmile tě to Slovo skutečně zasáhne, poznáš, co pochází z duše a co z ducha, a co více, stane se v tobě dokonce někým, kdo tě bude hodnotit a jehož mínění bude mít větší váhu, než všechny lidské soudy. Začneš např. určitou práci, a náhle se v tobě ozve: „To není správné“; při jiné příležitosti opět slyšíš tento vnitřní hlas, jak říká: „To není dostatečně hluboké“; uprostřed rozhovoru tě napomíná: „Tohle neříkej“, atd. Tato rozlišovací síla vychází z nitra, zcela nezávisle na vnějších podmínkách. Vidíš-li vnitřně, vidíš skutečně. Někdo by ti nyní mohl říci, že když uděláš to či ono, bude to mít původ pouze v tobě samotném. I ty sám možná dojdeš ke stejnému závěru. Takové názory však nemají význam. Rozhodující a významné je pouze tvé vnitřní vidění. Kéž by nám Pán dal milost, abychom získali toto vnitřní světlo a dokázali vnitřně vidět a rozlišovat. Základním předpokladem k tomu, aby křesťan uměl rozlišovat, je vzájemné oddělení duše a ducha. Tohoto oddělení a následné schopnosti rozlišovat však nedosáhneme tím, že se Slovo naučíme, ale pouze vnitřním osvětlením. Prosíme Boha, aby do nás jeho Slovo proniklo, aby nás osvítilo a jasně ukázalo, co v našich skutcích a v našem životě pochází z lidské duše a co z Boha samotného.

Překlad z němčiny, Verlag Der Strom

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník

vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,

e-mail: ksjuda@wo.cz ; [http: www.juda.cz](http://www.juda.cz)

starší: Petr Dvořák, tel.: 774 312 682

Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800
Podúčet pro podporu zakládání sboru v Ochridu v Makedonii: 182-0460842399/0800

Některé předpoklady pro uzdravení

Christoph Häselbarth

Nejdůležitějším předpokladem k tomu, abychom od Ježíše dostali uzdravení, je poznat Ježíše jako toho, který rád uzdravuje. Když Ježíše opravdu poznáme jako toho, kdo po nás touží a chce nás naplnit svojí láskou, začneme žít naprosto novým způsobem. Když víme, že jsme milováni a přijati, začneme žít doslova na vyšší úrovni. Na základě této lásky k Ježíši a jeho lásky k nám se s radostí jako Zacheus (L 19,1-10) odhodláme změnit svůj starý život a zanechat hříchů, které často mohou být kořenem nemocí.

Nejde přitom v první řadě o otázku: Co všechno musím ještě opustit nebo vyznat, abych pak eventuálně obdržel uzdravení? Setkání s Ježíšovou láskou mi usnadní odřeknutí se nesprávně žitého, hříšného života a přijetí nového života a uzdravení.

Na kříži Ježíš zaplatil za naši záchranu - za hřích a jeho důsledky. To znamená, že Ježíš na sebe vzal naše nemoci. Uzdravení si nemusíme zasloužit. Jako všechny ostatní věci, které pochází od Boha, je i uzdravení darem milosti. Přesto to neznamená, že když se vydáme Ježíši, jsme automaticky uzdraveni ze všech nemocí a neduhů. Aby se uzdravení v našich životech mohlo uskutečnit, musíme udělat svůj díl. Musíme se jednoznačně rozhodnout pro zdraví, opustit výhody plynoucí z nemocí, učinit pokání z hříchů, kterých jsme si vědomi, žít ve smíření, posilovat a rozšiřovat víru v uzdravení, vytrvale se modlit za uzdravení, odporovat ďáblu, mluvit k hoře nemoci a mnohé další, co může podporovat uzdravení.

Dále musí být sám nemocný skutečně motivován, aby byl uzdraven. Nesmí se ve své nemoci cítit dobře nebo z ní čerpat určité výhody (například pozornost, finanční prospěch atd.). Jak už bylo uvedeno, je nezbytné, aby z lásky k Ježíši nemocný vyznal hřích, které by mohly souviset s nemocí. Velmi důležité je, aby se všemi lidmi ve svém okolí žil v odpuštění a smíření. Dokud je v srdci hořkost a výčitky, nejsou vyhlídky na uzdravení příliš velké.

Nemocní očekávající uzdravení i ti, kdo se za nemocné modlí, se musí zaobírat výpověďmi Bible o uzdravení a přijmout je hluboko do svého srdce. Abychom mohli věřit, musíme znát Boží vůli a jeho zaslíbení ohledně uzdravení (1J 5,14-15). Modlitba, která končí slovy „...jestli je to tvoje vůle...“, učiní přijetí uzdravení od Boha poněkud nepravděpodobným, protože takový výrok je projevem nevěry. Je to nevěra ve formě nevědomosti o Boží vůli a Božích zaslíbeních ohledně uzdravení (viz Jk 1,6-8). V J 10,10 čteme, že Bůh chce dát život v hojnosti (k tomu patří i zdraví) a že ďábel přichází aby kradl, zabíjel a hubil. Abychom mohli věřit, musíme znát Boží zaslíbení o uzdravení (1J 5,14-15) a potom jednat podle jeho slova.

Mnozí lidé nemohou být hned uzdraveni, protože se jednoznačně nerozhodli pro život. V 5M 30,19 čteme: ***Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo.*** Když si ve svém srdci pěstujeme tajná přání zemřít a nebo jiným způsobem dáváme právo smrti, je těžké přijmout uzdravení.

Nebo když nejsme zcela smířeni se svými rodiči, nemůže se naplnit Boží zaslíbení o dlouhém životě. *Cti svého otce a matku, ' to je první přikázání se zaslíbením, 'aby ti bylo dobře a abys byl dlouhověký na zemi.* (Ef 6,2-3)

Všechna tato slova nám ukazují, jak je důležité navrátit se do plné Boží vůle, abychom byli uzdraveni. Stále znovu jsme zjišťovali, že dobromyslní a pokorní lidé mohou přijmout uzdravení mnohem snáze, než lidé nějakým způsobem pyšní a vzpurní. Oba tyto hlavní hříchy mohou také být hlavní překážkou uzdravení v našem životě.

Jak si udržet uzdravení

Uzdravení je vzácný Boží dar, který musíme bránit před nepřítelem. Když jsme byli uzdraveni nebo osvobozeni, není čas udělat si pohodlíčko, ale ozbrojit se proti útokům nepřítele. V podobenství o rozsévači (Mk 4) čteme, že přichází nepřítel a pokouší se nám uloupit to, co jsme dostali od Boha.

Je důležité, abychom po obdržení uzdravení nebo osvobození nepadli znovu zpět do starých (hříšných) vzorců chování, ale abychom si osvojili nový životní styl. Musíme žít a posilovat svoji víru a být pevně zakotveni v Boží lásce. Právě pro lidi uzdravené z rakoviny je velmi důležité, aby na sebe znovu nenakládali situace, které u nich vyvolávaly stres, tlak, hořkost. Místo toho je mají zanechat u Ježíše. Důležitou ochranou proti vracejícím se útokům nebo příznakům nemoci je také závazné zapojení do sboru plného víry.

Pokud by se po prožitém uzdravení vracely příznaky nemoci, je důležité nevěnovat jim víru, ale trvat na přijatém uzdravení a překonat pokušení. **Vyznávej své uzdravení. Když se vrací příznaky nemoci, ve jménu Ježíše jim přikazuj, aby zmizely.** Nenech si ukradnout víru v zaslíbení ohledně uzdravení. Vzduch d'áblu, dokud neuteče. Řekni satanovi, že podle Nahuma 1,9 nemá právo na tebe tuto nemoc znovu vložit. Pevně trvej na Božích zaslíbeních. Podle Ježíšova příkladu (Mt 4,1-10) je používej jako zbraň tak, že říkáš: „Je psáno: Ježíš nesl moje nemoci.“ Nedávej nemoci právo ke vstupu ustaranými myšlenkami nebo slovy. Před lidmi vydej svědectví o svém uzdravení, chval za ně Boha a obklop se chválou a děkováním.

Jeden muž trpěl dvacet let migrénami a dvanáct let alergiemi na pyl a chlad. Na jednom semináři slyšel, že nemoci nemusí být bezmocně vydán, ale může se modlit za uzdravení. Když znovu dostal migrénu, požádal manželku, aby se s ním proti bolesti a migréně modlila. Cítil, jako by mu hlavou, krkem a hrudníkem prošel elektrický impuls. Migréna byla okamžitě pryč. Za několik týdnů se probudil se šílenými bolestmi hlavy. Ve jménu Ježíše migréně přikázal, aby zmizela a vyznával, že v jeho životě je poražena. Navzdory velikým bolestem se nasnídal a dále bolestem přikazoval, aby odešly. I když mu téměř praskala hlava, jel na kole do práce. Když na svém pracovišti otevřel dveře, bolesti okamžitě zmizely. Tento zážitek ho posílil v boji proti dalším záchvatům migrény. Dnes je z migrény úplně uzdraven. Vděčně také vyprávěl, jak byl uzdraven ze svých alergií po té, kdy ho jeho manželka pomazala olejem a společně ve jménu Ježíše přikázali duchu alergie a příznakům, aby odešly.

Úryvek z knihy Christopa Häselbartha: Jak můžeme být uzdraveni; přeložil Petr Dvořák

Modlitba za uvolnění do finanční svobody

Paul Cox

Vize pro finance

V čase, kdy jsme vedli Školu rozeznání a zkoumání v oblasti Perth v Austrálii, přijala Linda Fimbers vizi, ve které viděla muže, jenž držel v ruce svazek bankovek. Linda mě požádala, abych duchovně vyložil dráhy, které z bankovek vycházely. Zjistil jsem, že mohu rozeznat dráhy, jimiž byly peníze spojeny se srdcem a myslí dotyčného člověka. Mohl jsem také duchovně vnímat, jak dráhy, které z těchto peněz vycházejí, vedou do bank, institucí, k dalším lidem a také ke skupinám svobodných zednářů. Linda poté Pána požádala, aby jí ukázal, k čemu by naopak peníze měly být napojeny. Pánova odpověď byla velice jasná. **Veškeré peníze by měly být napojeny na Hospodina, Pána všeho stvoření.**

Když jsme tuto vizi na této naší škole začali sdílet s ostatními, začal mezi námi Pán jednat. Pán nám začal připomínat místa z Písma, která hovoří o tom, jaký vztah bychom měli mít k penězům. (Biblické odkazy naleznete na konci tohoto článku.) Potom nás Pán vedl k tomu, abychom sestavili modlitbu, ve které bychom se odřekli způsobu, jakým jsme buďto my osobně, nebo naše generace peníze spravovali či o nich smýšleli. Následuje „Modlitba za uvolnění do finanční svobody.“ *(Upozorňujeme, že ne všechny modlitby a vyznání se týkají každého člověka. Např. ne každý je podnikatel, který má zaměstnance atp.)*

Modlitba, která nás může uvolnit do finanční svobody:

Činím pokání z toho, že jsem nejednal a necenil si hodnot Božího království tak, jak bylo potřeba a také z toho, že jsem zaměnil hodnoty Božího království za touhy svého srdce a cenil si více království pozemského. Pane, činím pokání z toho, že jsem si dělal starosti ohledně svého života, jídla a oblečení. Činím pokání z toho, že jsem si ukládal své poklady na zemi, kde je ničí moli a rez a kde se jich zmocňují zloději, kteří je kradou. Činím pokání z toho, že jsem okrádal Pána a z toho, že jsem své oběti Bohu nepřinášel svobodně a s radostí, ze srdce plného lásky.

Pane, činím pokání z toho, že jsem peníze miloval, z toho, že jsem penězům (bohatství) sloužil, z nenasytlosti a z chamtivosti.

Činím pokání z toho, že jsem věřil, že peníze jsou odpovědí na vše v mém životě. Činím pokání z toho, že jsem očekával, že pro mne peníze budou odpovědí či přítelem. Činím pokání z toho, že jsem opustil tebe, jakožto svůj hlavní životní zdroj a zaměřil jsem své oči na úsilí zbohatnout a to ke své vlastní škodě i ke škodě mých bližních. Činím pokání z toho, že jsem sloužil majetku místo tobě, a proto se můj život naplnil temnotou. Zříkám se za své předky i za sebe samého každé dohody, kterou jsem uzavřel s mamonem tím, že jsem peníze používal hříšným způsobem a na hříšné účely. Činím pokání z toho, že jsem měl, pokud se týká peněz, rozdvojenou mysl a také z toho, že jsem byl na svých cestách nestálý.

Rozhoduji se, že budu mamon nenávidět a tebe, Pane, milovat celým svým srdcem. Rozhoduji se ukládat svůj poklad tam, kde je mé srdce, tedy do Božího království, abys jej mohl používat, jak sám uznáš za vhodné.

Činím pokání z toho, že jsem učinil peníze svým ochráncem, bezpečím a obranou.

Činím pokání z toho, že jsem věřil, že různá skandování nějakých frází, zaklínadla, osud, pověry a štěstí mi přinesou peníze, které potřebuji.

Činím pokání z toho, že jsem pro sebe a pro svoji rodinu používal rozdílné váhy a míry a že jsem svým zaměstnancům neplatil to, co jim náleželo.

Činím pokání z toho, že se pro mne středem vesmíru staly peníze a ne ty sám, Pane.

Činím pokání z pýchy, ze získávání bohatství nesprávnými způsoby a z marné honby za stříbrem a zlatem. Činím za sebe i za svoji rodinu pokání z toho, že naše rodinná linie neprojevovala zodpovědnost v placení peněz, které dlužila vládním organizacím. Činím pokání ze zpronevěry, okrádání, obelhávání a podvádění vlády. Také činím pokání z toho, že jsem nerad dával a měl postoj hořkosti při placení svých daní. Činím pokání z toho, že jsem nerozeznával tvé pomazání, které spočívá na vládě proto, aby poskytovala základní nezbytnosti pro život ve společnosti. Vyznávám jako hřích kritiku, stěžování si a proklínání své vlády za to, že toho nedělá pro lidi dost.

Činím pokání za sebe i za svoji generaci z toho, že jsem hledal, přijímal, schraňoval, čerpal zisk a používal tzv. peníze za krev („špinavé“ peníze za násilí). Také činím pokání z toho, že jsem přidal takovéto peníze za krev do dědictví pro svoje děti. Zástupně za své předky se také rozhoduji odpustit institucím, které neprávem zabavily a odcizily majetek, jenž právoplatně patřil mně a mým potomkům jako dědictví.

Za celou svoji generační linii také činím pokání z toho, že jsem opouštěl a obětoval rodinu a také vztahy, zemi či kulturu a dokonce svoji víru v Boha a místo toho jsem hledal zlato a pozemské poklady. Rozhoduji, že budu vyhledávat to základní bohatství, jež je v mém Pánu Ježíši Kristu a to z celého svého srdce.

Zástupně za sebe i za své předky činím pokání z tzv. **mentality chudoby** a z toho, že jsem byl ve vztahu k Tělu Kristovu lakomý. Prohlašuji, že Ježíš přišel proto, aby nám daroval život v hojnosti. Otče, prosím, ve své milosti osvobod' mě i mé potomky od následků všech těchto postojů. Činím pokání a prohlašuji jako lživé tvrzení, že zbožný život s sebou přináší chudobu, nedostatek základního zabezpečení, či život v chudobě; stav, kdy člověk neustále potřebuje pomoc a také dojem, že jeho děti nikdy nedosáhnou potřebného vzdělání. Rozhoduji se věřit a přijmout tu skutečnost, že Bůh naplní všechny mé potřeby a že toto dědictví zde bude pro tisíc generací, že moji potomci nebudou muset žebrot o jídlo a že všechny mé potřeby budou naplněny.

Činím pokání z toho, že jsem ztratil napojení na Řeku života, na Boží zabezpečení, jež je bez konce. Rozhoduji se, že se napojím na Řeku života, skrze kterou mi Bůh zaručuje možnost nabývat bohatství pro jeho Království. Činím pokání z toho, že jsem

utrácel peníze za to, co nenasycuje a z toho, že jsem nepřicházel pít k tvým živým vodám.

Činím pokání za sebe i za svoji generaci z toho, že jsem zatvrzoval své srdce a zavíral svoji ruku pro své chudší bratry v jejich potřebách. Také vyznávám jako hřích to, že jsem zadržoval svůj majetek a službu potřebným lidem okolo sebe proto, abych měl větší zisk. Rozhoduji se, že otevřu svoji ruku a své srdce chudým, že s nimi budu sdílet své zdroje tak, jak mne povedeš, aby nebyli v nouzi a nic nebude bránit působení tvé moci a tvoje milost bude mít převahu.

Rozhoduji se, že se nebudu odtahovat od lidí, kteří jsou v nouzi. V Ježíšově jménu lámu kletby, které na mne a moji generaci byly uvaleny proto, že jsem od lidí v nouzi požadoval nečestné ceny. Prosím tě, Pane, abys uvolnil své požehnání a svoji milost pro můj prodej a nakupování, zvláště ve vztahu k těm, kteří jsou v nouzi. Činím pokání z toho, že jsem nesytil chudé a nestaral se o potřeby vdov a sirotků.

Činím za sebe i za svoji rodovou linii pokání z toho, že jsem nepřijímal dědictví, které jsi pro nás měl a rozhoduji se, přijímat dědictví, hojnost a dary, které pro nás máš. Prosím, aby vše přišlo v takové hojnosti, že budeme schopni předat své dědictví našim vnukům a pravnukům.

Pane, prosím tě, abys přerušil napojení, která byla mezi mými předky, mnou a mými potomky skrze peníze, jenž byly napojeny na svobodné zednáře, tajné společnosti, tajné obřady, tajné machinace, bezbožné financování náboženských institucí a na budování bezbožných oltářů a také na financování prostituce.

Pane, prosím, zlom nade mnou tu kletbu, kdy jsem mnoho rozséval, ale málo sklízel, jedl jsem, avšak stále jsem neměl dostatek, kdy jsem dostal svoji mzdu, avšak ukládal jsem ji do děravého váčku.

Pane, prosím tě o to, abys zrušil všechna moje zlá napojení, a také mne očistil od všech napojení, která mne svazovala s poklady tohoto světa. Pane, napoj mne pouze na tebe samotného. Rozhoduji se, že nebudu záviset na ničem jiném, než na tobě. Vše, co mám, vydávám tobě.

Vyznávám ti jako hřích postoj, kdy jsme posuzovali dary Ducha svatého jako něco, na čem lze vydělávat nebo s čím je možné obchodovat. Lámu jako kletbu falešný postoj, že v mé generaci či v mém osobním životě peníze zaniknou společně se mnou a nemysleli jsme na další generace. Odpuť mi moji svévoli i svévoli mé generace a prosím pomoz mi, když se rozhoduji své srdce obnovit do správného vztahu vůči tobě.

Odpuť mi, Pane, že jsem dávání bral jako povinnost a ne jako svobodný projev mé lásky. Odstraň ode mne, prosím, to jeho povinnosti. Sejmi ze mne, prosím, zastření povinnosti Zákona. Dovol mi, Pane, ať mohu žít ve tvé milosti a ve tvém zabezpečení.

Prosím tě, Duchu svatý, ved' mne v mém dávání. Prosím, Pane, dej, ať veškeré mé dávání vychází z postoje lásky a vděčnosti. Rozhoduji se tě hledat a následovat podle toho, jak mě v mém dávání povedeš.

Pane, přijmi také moje pokání z toho, že jsem ti nedůvěřoval, že se o mne postaráš.

Zástupně za své předky i za sebe se rozhoduji odpustit všem, kteří mne oklamali, obzvláště bankám a finančním institucím a vládním organizacím a také všem těm, kteří mi naučovali lichvářský úrok, těm, kteří se mě snažili udržet v nedostatku, anebo těm, kteří mé děti připravili o dědictví.

Vyhlašuji, že v tobě budu spokojený také se svým výdělkem, ať se budu nacházet v jakékoli situaci.

Děkuji ti, Pane, že mě činíš tvořivým, abych mohl vytvářet majetek pro rozsévání. Duchu svatý, uč mne, co mám rozsévat a co sklízet podle tvých záměrů.

Vyhlašuji, že budu jíst z Chleba života a těšit se ve tvé hojnosti. Prohlašuji, že jsem jedním ze členů početné rodiny Těla Kristova, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

Pane, prosím, uvolni mě do požehnání a do radosti ze svobodného dávání ve shodě s tvou vůlí pro můj život.

Pomoz mi, Pane, hledět na peníze duchovníma očima a uvědomovat si, že jde o tvůj zdroj, který patří tobě. Prosím také, abys uvolnil poklady, které mně či mé rodině ukradl nepřítel.

Prohlašuji, že tvé slovo říká: Ty sám půjdeš před námi a naprímíš to, co je křivé. Rozraziš bronzová vrata a posekáš železné závory. Dáš nám poklady, které byly skryté a sklady nejtajnější. Ty jsi ten jediný, který dává moc k nabytí bohatství, abys dosvědčil smlouvu, kterou jsi potvrdil našim otcům přísahou až do tohoto dne. To, co člověka činí bohatým, je Boží požehnání a ty k němu nepřidáváš žádné trápení. Ta duše, která je štědrá, bude bohatá, a ten, kdo nasycuje druhé, bude sám nasycen. Děkuji ti, že mne uschopňuješ zanechat bohatství mým dětem i dětem mých dětí.

Pane, prosím, dej mi obřezané srdce, abys mohl uvolnit své nebeské požehnání.

Biblické odkazy: Gn 8,22; Dt 8,18; 10,16; 15,7-8; Ž 62,6; Př 10,22; 11,25-26; 13,10-11.22; 13,22; 18,11; 20,13; Kaz 5,10; 7,12; 10,19; Iz 45,1-3; 55,1-2; Ag 1,5-6; Mt 6,21; 13,44-66; 19-24; 22,19-22; 27,6; L 3,14; 12,22-23; Sk 4,32-35; 8,18-24; 1K 12,12; 2K 8,9; 1Tm 3,2-3; 6,10; Heb 13,5; Zj 3,17-18

Kletby na financích

Vyozorovali jsme, že způsob, jakým lidé zacházeli s penězi v minulosti, může na finance uvalit kletby, které ovlivní i budoucí generace. Pokud jsou na vašich financích kletby, jež vám nedovolují zakoušet takové zabezpečení, jaké pro vás Bůh naplánoval, a pokud si myslíte, že jste již učinili vše, co po vás Pán požaduje, projděte si tyto body. Ujistěte se také, že se nepodílíte na žádném z uvedených způsobů jednání!

Členové vaší rodiny možná některé ze zde uvedených praktik činili. A tak poté, co jste dali v modlitbě vše zlé k Ježíšovým nohám, kam to také podle jeho vůle patří, zlomte tyto kletby. Zřekněte se zle nabytého majetku, zlých pohledů na věci a špatného způsobu nakládání s penězi ve vaší rodové linii.

Zde je příklad: Ve jménu Ježíše prikazuji všemu zlému v mé rodové linii, aby odešlo k Ježíšovým nohám, kam tomu určil odejít. Vyznávám jako hřích veškeré zlé počínání, které uvedlo na finance v mé rodové linii a v mém životě kletby. Činím pokání za sebe i za svoji rodovou linii a vyznávám jako hřích následující:

- směňování peněz bezbožnými způsoby
- peníze vynakládané na prostituci
- nedávání desátku (Pane, odsekni škůdce, kteří požírali moji rodovou linii!)
- chamtivost
- předražování
- nezájem o chudé
- utiskování chudých
- nespravedlivé vyžadování poplatků na chudých od autorit
- kletby svobodných zednářů na finance potomků, když se stali křesťany
- sliby chudoby (mniši a kněží vyslovovali sliby chudoby, které mohly uvalit kletby na finance příštích generací)
- bezbožné lichvářství (Ž 15,5; Ex 22,25)
- bezbožné způsoby nabývání peněz
- krádeže
- obchodování s drogami
- úplatky v neprospěch nevinných (Ž15,5)
- ziskuchtivé jednání
- hazardní hry
- uctívání peněz a „láska k penězům“ (1Tm 6,10)
- cenění peněz a vlastního úsilí více, než důvěry v Boha
- oklamání skrze pověry, pohádky a falešné přísliby peněz
- nevyplacení mezd (Jk 5,4)
- neodpouštění dlužníkům (Mt 6,12)
- prolévání nevinné krve a prokletí potulného života (původně Kain - Gn 4,12)
- kletby čarodějnic na financích
- veškeré kletby způsobené bankroty
- bezbožné dohody s nepřítelem s cílem získat peníze
- upsání své duše proto, aby byl získán majetek
- nesloužení svému Pánu vděčně a s radostí zvláště v časech, kdy se dobře dařilo (Dt 28,47)
- materialismus
- získávání peněz skrze prodej náboženských relikvií
- spáchání cizoložství (Př 5,10)
- přijímání prokletých („špinavých“) peněz
- dávání na službu, která nebyla ustanovena Pánem

Paul Cox, Aslan's Place, www.aslansplace.com

Když chudí dávají

Svědectví týmu, který pracuje v Ulanbátoru v Mongolsku s lidmi ze skládky odpadu

„Moment, moment!“ volá starší muž při našem odjezdu ze skládky. „Chci ještě něco dát!“ Otevřel svou špinavou ruku a ukázalo se několik sežmoulaných, pomačkaných bankovek. Bylo to jen několik centů, ale přesto tak vzácných. Z toho, co dnes vydělal, nám chtěl přispět do nedělní sbírky. Chudé učíme dávat, protože víme, že Bůh je skrze dávání požehná.

Povzbuzujme je ke krokům víry, kdy ze své těžce vydřené mzdy nebo jiných příjmů dávají druhým. Chápou rychle. Tak přišla jedna žena a přinesla 10kg rýže. Neměla peníze, ale od jedné humanitární společnosti dostala 100kg rýže a dala z toho desátky. Když v zimě někomu dáme deset pytlů uhlí, vedeme ho k tomu, připomene mu, aby desátý díl daroval někomu chudému ze sousedství. Není už pak tím, kdo stále jen přijímá, ale sám může dávat. Dávat je lepší než brát a uvolňuje to Boží zaopatření.

Radostní dárci

Vánoční bohoslužba v poněkud jiném prostředí: Navzdory prachu zvířeným nákladňáky, rachotícímu buldozeru, který pro naši bohoslužbu rovnal prostranství i patnácti stupňovému mrazu, panovala na skládce odpadků otevřená atmosféra, plná očekávání. Většina členů sboru, která nás doprovázela, byla na tomto místě poprvé. Připojili se k nám, aby společně s našimi přáteli, kteří zde buď žijí, nebo z odpadků jiných těží svoji obživu, oslavili Vánoce.

Mnozí lidé ze sboru byli inspirováni příběhem, ve kterém bylo pěti chleby a dvěma rybkami malého chlapce nasyceno více než 5000 lidí a na přípravu této sváteční hostiny něco donesli. Třeba brambory, mrkev nebo olej. Někdo dokonce přinesl celou ovci, která kompletně zmizela v připravovaném jídle...

Každý cítil, že něco má, může a chce to dát, a že jeho dar opravdu něco vypůsobí. Takže se připravilo 150 porcí nudlí s masem a dokonce i salát! K tomu 23 litrů vařeného, sladkého jogurtu (oblíbený horký nápoj v chladných dnech) připraveného ženou, která sama pracuje na skládce! Při pohledu na blaženě srkající hosty zářila radostí – a nejen ona. Pro všechny zúčastněné to byla vydařená slavnost.

Zpravodaj Help International Mongolsko

Modlitebně - postní stráž za probuzení na Mělníce a v Podřipsku - Co můžeš udělat pro probuzení? Je velikou obětí se například jednou měsíčně postit jeden den a minimálně půl hodiny hledat Boží tvář? A co dvakrát měsíčně? A co strávit s Pánem hodinu nebo dvě? Vybízíme tě k zapojení do stráže. Na nedělním shromáždění se můžeš zapsat do seznamu. Použijvej „municipi“ - verše k vyznávání! Přečti si též motivující spisek "Světlo nebo temnota nad Evropou" od Johna Mulindeho z Ugandy. Každý účastník stráže tyto materiály může na vyžádání dostat, nebo je nalezne na našich stránkách www.juda.cz.